

Đôi tôi không còn gì.

Tác Giả: Đông Đoàn

Thứ Năm, 02 Tháng 4 Năm 2009 01:01

---

* Bài viết này, xin đừng coi như một nén hương dâng lên cầu xin cho linh hồn chúng và con gái tôi được yên nghỉ trong Chúa. Tôi nghĩ con là một thanh làm tôi gửi mình về nhà gửi c, thì ra đó là một đóa trong cuốn phim mà chúng tôi đang xem. Nhưng cứ như trong cuốn phim làm tôi như tôi đi t c như nghĩ gì hãi hùng đã xảy ra trong chuyện vượt biển đó. Cho dù thời gian qua đã lâu, xong tôi không thấy người ngoài đời c. Nếu tôi nhớ đau đớn này tôi không biết đi cùng ai như tôi là với người đi chúng hồn tôi - Vì người đi chúng và đứa con gái trẻ c đó c a tôi đã chết và một tích kết quả ngày kinh hoàng đó.

Con thuyền nhỏ bé rời bến Vũng Tàu được c hồn một ngày, mọi người đi thuyền phả như nhỡ vì nghĩ mình đã thoát nạn.

Một số lên boong tàu thuyền không khí trong lành của biển c sau bao ngày chui rúc ở dưới khoang chịt chịt và hôi hám. Con tàu c l m lũi tiếng thuyền trong đêm. Ngày hôm sau trời quang đãng, biển trời nên u ám. Gió ngày càng thổi mạnh. Rồi như nghĩ gửi t m a qu t t t xu ng mũi tàu. Với chi u, gió thổi càng mạnh hơn, con tàu c l mu n b ra t ng m nh. Trong khoang tàu, tiếng đàn bà, trẻ con la khóc, tiếng người nôn ó, tiếng c u kinh... Mọi âm thanh hỗn tạp đó càng làm tăng thêm sự sợ hãi cho mọi người.

Tôi cùng chúng và hai đứa con ngồi ở một góc tàu, hai đứa tay làm đầu thánh và c t gửi ng đ c bài kinh sám hối.

Con tàu v n mình trong cơn bão, tiếng c t k t c a như nghĩ mi ng v n tôi t ng chúng như chúng v đ n n i. Trên boong lái, người tài công c ghìm bánh lái đứa con tàu thoát cơn bão. Một trời ló rạng cũng là lúc cơn bão đã qua. Mọi người b ph , một m i như nghĩ m ng r vì v a thoát chết. Con tàu t t i rùng mình băng t i t r c. Qua ngày th ba trên biển kho ng chúng b n gi chi u b ng có tiếng la: " Có tàu phía trước c ". Mọi người m ng r leo lên boong tàu, h c m t t c như nghĩ th gì có th c m đ c, qu l y qu đ hy v ng chi c t u kia nhìn thấy h và qu th t, chi c t u đã nhìn thấy h . Nó t t t i n l i g n chi c t u v t biên như bé. Khi hai chi c k nhau mọi người m i tá h a th y hai ba tên c m sùng nh y qua tàu h . Chúng nói đi u gì không ai hiểu, biển một tên trong hỗn c t tiếng, hồn nói tiếng Việt Nam b p b : " Biển tao là c p biển, b h t vàng b c ra, chúng c s b gi t ".

Sau đó c b n h n m i tên ào t i l c soát t t c m i ng i, m i n i. Một lát sau không còn gì để l y, chúng gom l i và xì xào đi u gì đó v i nhau, tên ch huy ra l nh cho b n chúng đem t t c đàn bà, con gái sang bên tàu c a chúng. Còn đàn ông, chúng gom t t c l i m t góc ở trên boong. Tôi cũng là n n nhân b đem qua tàu h i t c. Khi tên h i t c c m tay tôi lôi m nh b t đi theo hồn, tôi gửi t l i, c ôm ghì đứa con trai m i h n m i tháng tu i trong đôi tay y u t c a mình. Gửi ng co m t h i th y không th kéo m t mình tôi h n đành để y tôi đi v i c đ a t r . Khi qua t i t u b n h i t c, tôi thấy kho ng m i cô gái, không nói không r ng, c b n qu ng súng ng, giáo mác v l y các cô, cô nào chúng c , chúng đánh không th ng t i c. Các cô gào khóc

Đi tôi không còn gì.

Tác Giả: Đông Đoàn

Thứ Năm, 02 Tháng 4 Năm 2009 01:01

---

kêu cha mẹ của mình, chúng con của mình, còn tôi dùng hết sức mình đổ mồ hôi vào hồ bơi của tên hời hợt này giờ của đề lên mình tôi. Họ nhìn nhớ đến mặt chúng vào mặt tôi, đau đến tôi ngã xuống sàn gỗ. Tên này xé toạc tất cả quần áo tôi và tiếp tục hành động thú vị của họ trong tiếng cười điên loạn. Tôi cười ngớ ngẩn nhìn đứa con trai này giờ biến mất trên sàn gỗ. Tôi thì như phôi của sống vì con, tôi gọi mình cháu ông. Sau khi tên này xong việc, họ ra hiệu cho tên khác chộp đứa. Họ nhìn con thú đói mồi, lao lên mình tôi, họ vỗ a hăm hiếp vỗ a đánh tôi. Quá đau đến tôi gọi tên chúng tôi, tôi gào tên con tôi. Chúng tôi đứng bên kia hồ, anh thấy tôi như vậy, anh vùng mạnh đôi tay chộp qua đứa của tôi. Mặt tên trong bồn chúng rút phẳng cây mã hồ chém mặt nhất ngang của anh. Máu tuôn xối xối, anh ngã xuống xuống đất trong khi đôi mắt tròn tròn ngăm ngăm. Sau đó tên này đẩy xác anh xuống biển. Nằm bên này thấy rõ cảnh đó, tôi nghĩ đi, sau khi tỉnh lại. Tôi thấy mình và các cô gái khác nằm ở dưới đất. Không biết bao lâu, chúng lại lừa chúng tôi lên để thay nhau hăm hiếp tiếp. Không biết bao lâu tôi bắt đầu lên boong như vậy. Tôi mua quần áo mới để đi đi, song nhìn lại đứa con như của mình tôi đành cười rằng của sống vì con. Có thể đó cũng là đứa giúp tôi sống đến ngày hôm nay Ngày qua ngày, bồn hời hợt của tiếp tục hành động bồn thú của chúng. Sau khi chán chê, chúng thấy chúng tôi lên mặt hòn đảo và may mắn thay, vài ngày sau cảnh sát tuấn duyên Mã Lai phát hiện và đưa chúng tôi vào bồn vệ sinh. Nhìn lại, tôi đã thấy họ nếm a tháng trước khi tôi rời Việt Nam. Sau khi lành bồn, họ đưa chúng tôi vào trại tiếp trung vệ và nhúng thuyến nhân đã tiếp tiếp. Thời gian này tôi chờ đợi và chờ chờ thuyến của chúng và con gái tôi ở trên đó nhúng không ai biết cả. Sau này tôi được một người cho biết chi tiết của chúng tôi đã bắt bồn hời hợt đâm thủng cho chìm hồng giờ người để bắt mình.

Tôi ở đảo được khoảng tám tháng. Sau khi phái đoàn phòng vệ, tôi được cho đi đến nhà của tôi ở Mỹ - đến miền đất này, tôi không bà con, anh em, người bạn ở cho gia đình tôi lại là người ở Mỹ - hai phòng tiếp, hai ngôn ngữ khác nhau nên cuộc sống cùng tôi lại trở nên đến đến. Sau khi ở chung khoảng vài tháng tôi đến ra thuê phòng ở khu chung cư có người ở Việt Nam, tôi mong được nghe tiếng mẹ đẻ để tiếp khách quê người - Tôi thấy cảm ơn trước, đã cho tôi đến được miền đất này. Nhưng mọi việc không suông như tôi nghĩ. Họ đêm mới khi tôi nhấc mặt thì hình như nhúng tên hời hợt hiếp đến, rời hình như chúng tôi với cái của đẩy máu và đôi mắt tròn tròn ngăm ngăm, tôi không thể để người, không mặt ai chia sẻ nỗi buồn này, rời tôi ngã bồn chột tháng tiếp. Cuộc sống cùng tôi ở trại đẩy và tiếp như phôi làm mặt công việc gì để quên đi và để lo cho con trai tôi.

Tôi gọi con rời lao vào công việc để quên đi hết nỗi buồn như tiếp xuống đến tôi. Họ thả chén bát đến như rau nhà hàng...Ngày qua ngày, mới khi tôi đón con thì thấy bé đã ngủ say. Tôi hôn lên trán con mà nước mắt tuôn rời.

Thời gian của tôi trôi đi, hết thu sang rời đông đến. Tôi thoát tôi đã ở Mỹ được 16 năm rời. Một ngày khi nỗi buồn người ngoài, tôi bắt thêm bắt của. Người ở chúng này sống với tôi cho đến ngày hôm nay. Tuy vậy tôi chờ cho anh biết tôi đi về tiếp biên và chúng cùng con gái đã chờ

Đi tôi không còn gì.

Tác Giả: Đông Đoàn

Thứ Năm, 02 Tháng 4 Năm 2009 01:01

---

trên bi n - Tôi r t s n u nói lên s th t s làm anh ghê t m tôi và s m t đi ch d a cu i cùng này.

Nh ng t o hóa tr trêu l i giáng tai h a xu ng đ i tôi m t l n n a.

M t hôm đang làm vi c, b ng x p c a tôi g i lên văn phòng và nói cho bi t c nh sát v a g i đ i n tho i cho bi t con tôi theo đám b n nh u say r i b n l n gây ch t ng i. Hi n nó đang b giam t i tr i giam thành ph . Tôi th y m i th nh s p xu ng đ u tôi. Đ ng ch t l ng m t h i, tôi c lê đôi chân v nhà s p s p vài th r i v i v a vào nhà lao thăm con. Khi tôi và ch ng tôi t i n i, m con ôm nhau khóc, ch ng tôi sau khi h i han, căn d n con tôi vài th anh ra ngoài đ m con tôi ti n vi c nói chuy n. Nhìn sâu vào m t con, tôi dùng h t s c mình h i nó: "T i sao con l i làm nh v y?" Tôi mu n h i nó th t nhi u và th t rõ nguyên căn s vi c, song ch nói t i câu sao con làm nh v y là n c m t tôi tuôn tràn, c h ng tôi không th nói thêm đ c.

Th ng bé bây gi đã ra v đàn ông tr l i: "T t c t i m , m lo công vi c su t c ngày. Tháng này qua tháng khác, con l n lên không cha, không m bên c nh. Khi con g p khó khăn trong cu c s ng, con không bi t h i ai, không bi t bày t v i ai con đành ph i đi tìm b n bè và k t qu nh ngày hôm nay, con không ân h n gì h t ". Nghe con nói lòng tôi tan nát, t t c h t r i, đ i tôi không còn gì n a. Tôi g c xu ng t t c cho đ nh m nh.

Ghi chú : " Câu chuy n này là s th t 100%, nh ng vì đ gi h nh phúc cho gia đình sau này, Ng i vi t bài đành ph i đ u tên h . Nên xin quý v đ ng ng c nhiên khi ng i k chuy n là đàn bà mà ng i ký tên là đàn ông. Xin c m n."